

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 124/2025-29

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **EOS KSI Slovensko, s.r.o.**, Prievozská 2, Bratislava, IČO 35 724 803, zastúpenej Remedium Legal, s.r.o., Prievozská 2, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/15/2023 z 25. septembra 2024 a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka označená v záhlaví tohto uznesenia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 16. decembra 2024 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) napadnutým uznesením najvyššieho súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia, ako aj postupom predchádzajúcim jeho vydaniu. Navrhuje zrušenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu a vrátenie veci na ďalšie konanie spoločne s priznaním náhrady trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka sa ako žalobkyňa v konaní vedenom Okresným súdom Banská Bystrica domáhala od žalovaného zaplatenia pohľadávky v sume 74 002,54 eur s príslušenstvom na základe zmlúv o splátkovom úvere z 13. januára 2005 a 11. januára 2006. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 20Csp/63/2019 z 12. októbra 2021 žalobu v celom rozsahu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3. Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom sp. zn. 43CoCsp/15/2022 z 23. júna 2022 rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny. Odvolací súd považoval za správny záver súdu prvej inštancie o nepreukázaní platného zosplatenia úveru na základe výzvy z 19. februára 2016

a oznámenia o zosplatnení úveru z 1. júla 2016, a to pre nedodržanie zákonných limitov a predpokladov zosplatnenia úveru podľa § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31. októbra 2024. Odvolací súd akcentoval, že zosplatniť úver môže veriteľ najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením konkrétnej splátky úveru, preto je nevyhnuté zistiť, ku ktorému dátumu, s ktorou splátkou bol dlžník v omeškaní (§ 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka), a zároveň, či bola dodržaná aj limitácia vykonania tohto úkonu podľa § 565 Občianskeho zákonníka (t. j. najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky). V konkrétnych okolnostiach veci podľa odvolacieho súdu výzva z 19. februára 2016 nemohla objektívne obsahovať výzvu na zaplatenie dlžnej splátky splatnej k 20. februáru 2016, keďže výzva predchádzala splatnosti tejto mesačnej splátky. Pokiaľ mienila právna predchodkyňa žalobkyne zosplatniť úver v súlade s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka na základe výzvy z 19. februára 2016, mohla tak urobiť pre splátku splatnú 20. januára 2016, a to najskôr po uplynutí 3 mesiacov od jej splatnosti, t. j. po 20. apríli 2016. Zároveň však vzhľadom na limitáciu § 565 poslednej vety Občianskeho zákonníka mohla tak urobiť najneskôr do splatnosti najbližšej splátky, ktorá nasleduje po uplynutí 3 mesiacov od tej splátky, pre ktorú je možné zosplatniť úver, v danom prípade teda najneskôr do 20. mája 2016. Právna predchodkyňa žalobkyne však vykonala zosplatnenie úveru až 1. júla 2016, t. j. po uplynutí lehoty splatnosti najbližšej splátky nasledujúcej po uplynutí 3 mesiacov od splátky splatnej 20. januára 2016. Odvolací súd tu poukázal na zjednocujúce stanovisko obchodnoprávneho kolégia krajského súdu z 29. mája 2019, podľa ktorého je obmedzenie uplatnenia práva zosplatniť úver podľa druhej vety § 565 v spojení s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka potrebné vykladať tak, že zákonom stanovenú lehotu na uplatnenie práva zosplatniť úver má veriteľ len do splatnosti tej splátky, ktorá bezprostredne nadväzuje na omeškanú splátku, od ktorej splatnosti uplynuli 3 mesiace, inak jeho právo zaniká (obdobne aj rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/36/2020 z 15. decembra 2020).

4. V dovolaní smerujúcom proti rozhodnutiu odvolacieho súdu sťažovateľka uplatnila dovolací dôvod nesprávneho právneho posúdenia podľa § 421 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), pričom namietala, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (interpretácia § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka), týkajúcej sa vyhlásenia mimoriadnej splatnosti spotrebiteľského úveru: *„Plynie trojmesačné omeškanie spotrebiteľa v zmysle § 53 ods. 9 OZ od splátky, ktorá bezprostredne predchádza upozorneniu spotrebiteľa na uplatnenie práva vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky podľa § 53 ods. 9 OZ a vzniká teda právo veriteľovi na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti až po uplynutí troch mesiacov od splatnosti splátky, ktorá bezprostredne predchádzala upozorneniu spotrebiteľa v zmysle § 53 ods. 9 OZ napriek skutočnosti, že spotrebiteľ bol v trojmesačnom omeškaní už v čase upozornenia na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti pohľadávky, alebo plynie trojmesačné omeškanie spotrebiteľa v zmysle § 53 ods. 9 OZ od momentu, kedy dlžník prestal plniť svoje zmluvné povinnosti riadne a včas?“*

5. Dovolanie proti rozsudku krajského súdu podané podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP bolo napadnutým uznesením najvyššieho súdu odmietnuté ako neprípustné, keď najvyšší súd dospel k záveru, že rozhodnutím odvolacieho súdu nedošlo k odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu pri riešení (ne)platnosti právnych úkonov veriteľa realizovaných podľa § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka.

II. Argumentácia sťažovateľky

6. Najvyšší súd podľa sťažovateľky založil svoje rozhodnutie na takých skutočnostiach, ktoré neboli podkladom pre rozhodnutie krajského súdu, keďže krajský súd sa zaoberal len časovou limitáciou uplatnenia práva veriteľa na vyhlásenie predčasnej splatnosti, avšak nevyžadoval ako náležitosť upozornenia pred zosplatením konkretizáciu splátky. Najvyšší súd sa tak vôbec nezaoberal, a preto ani nevysporiadal s právnou otázkou nastolenou sťažovateľkou, čím sťažovateľke odoprel prístup k súdu.

7. Sťažovateľka považuje napadnuté uznesenie najvyššieho súdu rovnako za arbitrárne a zjavne neodôvodnené z dôvodu rozporu súvislosti právnych argumentov a skutkových okolností, keďže dovolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia riešil právnú otázku, ktorá nebola základom rozhodnutia odvolacieho súdu, a to povinnosť uvedenia konkrétnej splátky už vo výzve na zosplatenie.

8. V tejto súvislosti nemožno opomenúť ani skutočnosť, že najvyšší súd označil za ustálenú rozhodovaciu prax v ním upravenej právnej otázke výlučne rozhodnutia senátu 5Cdo, a to bez toho, aby sa vysporiadal s odlišným právnym stanoviskom senátu 1Cdo. Zastáva názor, že tu existujú dva protichodné názory, a to bez toho, aby vec bola vyriešená veľkým senátom.

9. V závere sťažovateľka poukazuje na skutočnosť, že ňou nastolená právna otázka týkajúca sa časového ohraničenia pre uplatnenie práva veriteľa podľa § 565 Občianskeho zákonníka je najvyšším súdom (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/123/2022 z 30. januára 2024) rozhodovaná v porovnaní s rozhodnutím odvolacieho súdu vydaným v sťažovateľkinej veci odlišne. Rovnako predostiera argumenty, ktorými sa nestotožňuje s právnym posúdením, podľa ktorého je povinnou obsahovou náležitosťou veriteľovej výzvy aj dostatočne určité označenie konkrétnej splátky, pre ktorej omeškanie so zaplatením veriteľ môže zosplatiť celú pohľadávku. Ide o umelo vytvorenú konštrukciu, ktorá je navyše rozporná s rozhodovacou praxou Súdneho dvora Európskej únie.

10. K porušeniu základného práva na zákonného sudcu dôvodí, že najvyšší súd nezohľadnil skôr vydané rozhodnutie dovolacieho súdu (citované v bode 9 tohto uznesenia), z ktorého vyplýva neexistencia povinnosti veriteľa uviesť v zosplatení konkrétnu splátku. Existuje tak zásadný rozpor týkajúci sa náležitostí výzvy, ktorá zosplateniu predchádza, keď dochádza z dôvodu odlišného posudzovania predmetnej právnej otázky k právnej neistote, a preto boli splnené podmienky, aby najvyšší súd postupoval *ex offico* a predložil vec na prejednanie veľkému senátu podľa § 48 ods. 1 CSP.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky následne predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43

zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie:

12. Keďže podstatou tejto časti ústavnej sťažnosti je námietka arbitrárnosti a zjavnej neodôvodnenosti rozhodnutia dovolacieho súdu ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje v kontexte namietaného porušenia práv na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie na skutočnosť, že princíp subsidiarity, ktorým sa riadi konanie pred ústavným súdom, ho zásadne neoprávňuje preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu tak môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

13. V zmysle už prezentovaných záverov sa ústavný súd pri posúdení namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu sústredil a zameral na posúdenie otázky, či sa najvyšší súd s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľky, ktorú uplatňovala v podanom dovolaní proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, vysporiadal adekvátne a preskúmateľne a či má súdom zvolená interpretácia aplikovaných právnych noriem ústavnoprávne akceptovateľný charakter.

14. Ústavný súd v relevantnej časti rozhodnutia aj s poukazom na svoju stabilizovanú judikatúru zdôrazňuje, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu (napr. IV. ÚS 238/07, IV. ÚS 499/2011, IV. ÚS 161/2012, II. ÚS 98/2017). Otázka posúdenia prípustnosti, prípadne dôvodnosti dovolania je vnímaná ústavným súdom primárne ako otázka interpretácie (obyčajného) zákona a v tomto smere sa najvyššiemu súdu ponecháva značná autonómia s tým, že vyriešenie tejto otázky samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení práva sťažovateľa (napr. II. ÚS 324/2010, II. ÚS 410/2016), samozrejme, za predpokladu, že ide o riešenie ústavne udržateľné (m. m. IV. ÚS 494/2020).

15. Právne posúdenie, ktoré je vo veci sťažovateľky namietané, sa týka interpretácie ustanovení Občianskeho zákonníka, a to § 565 druhej vety Občianskeho zákonníka, z ktorého vyplýva, že veriteľ môže žiadať o jednorazové vrátenie nesplatennej dlžnej sumy využiť najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky a môže tak urobiť až po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením zmeškanej splátky, keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva (§ 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka).

16. Z podstatných a v napadnutom uznesení dovolacieho súdu citovaných častí rozhodnutí vydaných senátom najvyššieho súdu 5Cdo (body 15 až 17 napadnutého uznesenia najvyššieho súdu) vyplýva, že tieto sa týkali interpretácie aj vo veci sťažovateľky zo strany odvolacieho súdu aplikovaných ustanovení § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka. Z § 565 druhej vety Občianskeho zákonníka vyplýva iba to, že veriteľ môže žiadať o jednorazové vrátenie nesplatennej

dlžnej sumy využiť najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky a môže tak urobiť až po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením zmeškanej splátky (§ 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka).

17. V konkrétnostiach najvyšší súd citoval zo svojho uznesenia sp. zn. 5Cdo/224/2021 z 30. novembra 2022, z ktorého vyplynul záver, podľa ktorého v situácii, ak dlžník včas a riadne nesplnil niektorú zo splátok pre veriteľa, vzniká oprávnenie žiadať dlžníka o zaplatenie celej pohľadávky, s ktorou sa dlžník ocitol v omeškaní, pričom toto oprávnenie môže veriteľ uplatniť iba do splatnosti najbližšej budúcej splátky. V prípade dojednania straty výhody splátok, ktorá sa prejaví v špecifickej zmluvnej sankcii za omeškanie s niektorou zo splátok, dôjde k zosplatneniu celého zvyšku dlhu.

18. Odkazom na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/2/2024 z 25. januára 2024 dovolací súd akcentoval časové súvislosti pri zosplatnení dlhu ako sankcie za omeškania, podľa ktorých môže veriteľ v spotrebiteľských vzťahoch žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky až najskôr po uplynutí 3 mesiacov od omeškania so zaplatením splátky za súčasného upozornenia spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva (§ 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka).

19. Z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/197/2024 z 26. júna 2024 dovolací súd akcentoval tú jeho časť, podľa ktorej účinnosť uplatnenia práva veriteľa podľa § 565 Občianskeho zákonníka je podmienená tým, že veriteľ v uvedenej lehote pred uplatnením tohto práva upozornil dlžníka na to, že toto právo využije.

20. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti zvyrazňuje časové ohraničenie na uplatnenie práva veriteľa podľa § 565 Občianskeho zákonníka jednoduchým odkazom na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/123/2022 z 30. januára 2024 (bod 9 tohto uznesenia), pričom bez bližšieho odôvodnenia na konkrétne okolnosti svojej veci uzatvára, že právne posúdenie odvolacím súdom je s citovaným rozhodnutím v nesúlade. Na tomto mieste ústavný súd zdôraznením svojho postavenia ako orgánu ochrany ústavnosti stojaceho mimo sústavy všeobecného súdnictva poznamenáva, že nevyhnutným predpokladom na vyslovenie porušenia sťažovateľmi označených práv zaručených ústavou, listinou a dohovorom je priamy dopad vady alebo nedostatku vyčítaných orgánov verejnej moci na tieto práva (I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07). Túto požiadavku nemôže pritom naplniť všeobecná argumentácia o nesúlade odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu s rozhodnutím dovolacieho súdu, a to bez toho, aby sťažovateľka aspoň rámcovo naznačila, v čom nesúlad spočíva, a zároveň tento nesúlad stotožnila s rozhodovaním dovolacieho súdu vo svojej veci (ktoré napáda touto ústavnou sťažnosťou). Náležité odôvodnenie je v konkrétnych okolnostiach veci o to nástojčivejšie s prihliadnutím na skutočnosť, že v samotnom dovolaní sťažovateľka namietla ako dovolací dôvod nesprávne právne posúdenie pri riešení právnej otázky [§ 421 ods. 1 písm. b) CSP], ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, pričom z jej argumentácie prezentovanej v ústavnej sťažnosti vyplýva v súvislosti s časovým ohraničením uplatnenia práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka námietka odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, čo je dovolací dôvod vyplývajúci z § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Všeobecne koncipovaná námietka sťažovateľky brániaca ústavnému súdu dôsledne preskúmať napadnuté rozhodnutie dovolacieho súdu z pohľadu jeho ústavnej udržateľnosti je preto *prima facie* nedôvodná.

21. Ústavný súd sa, konfrontujúc podstatnú časť rozhodnutia odvolacieho súdu napadnutého dovolaním (bod 3 tohto uznesenia), stotožňuje s argumentáciou sťažovateľky, podľa ktorej je rozhodnutie odvolacieho súdu založené na právnom posúdení časovej limitácie uplatnenia práva veriteľa na vyhlásenie predčasnej splatnosti, a nie na právnom posúdení povinnosti konkretizácie splátky, od ktorej sa zosplatnenie odvádza (bod 6 tohto uznesenia). Ústavný súd však s prihliadnutím na podstatné časti rozhodnutí dovolacieho súdu citované v napadnutom uznesení (body 17 až 19 tohto uznesenia) týkajúcich sa aplikácie ustanovení § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka a pojednávajúcich o podmienkach účinného predčasného zosplatnenia úveru konštatuje, že najvyšší súd v dôvodoch napadnutého uznesenia vydaného v napadnutom konaní odpovedá na východiskovú námietku uplatnenú sťažovateľkou v dovolaní ústavne akceptovateľným spôsobom, pričom jeho odôvodnenie obsiahnuté v tomto uznesení nemožno považovať za svojvoľné ani za zjavne neodôvodnené a nevyplýva z neho ani taká aplikácia príslušných procesnoprávných a hmotnoprávných noriem, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

22. Pokiaľ sa najvyšší súd v napadnutom uznesení nad rámec už uvedeného zaoberal aj v konkrétnych okolnostiach veci irelevantnou otázkou povinnosti konkretizovať splátku, pre ktorú veriteľ realizuje výzvu na zaplatenie neuhradenej splátky, a to okrem časového ohraničenia na uplatnenie práva veriteľa podľa § 565 Občianskeho zákonníka, ktoré bolo jediné rozhodujúce pri posúdení veci odvolacím súdom, potom je námietka sťažovateľky o odopretí prístupu k dovolaciemu súdu (bod 6 tohto uznesenia) nedôvodná.

23. Keďže z ústavnoprávneho hľadiska niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery najvyššieho súdu prezentované v napadnutom uznesení vydanom v napadnutom konaní, ústavný súd, prihliadajúc na čiastkové závery, hodnotí námietky sťažovateľky o porušení základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie postupom najvyššieho súdu v napadnutom konaní a napadnutým uznesením ako zjavne neopodstatnené, čo je dôvodom na odmietnutie relevantnej časti ústavnej sťažnosti sťažovateľky podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva na zákonného sudcu:

24. Porušenie zákonnej povinnosti predložiť vec veľkému senátu podľa § 48 ods. 1 CSP, ktorého sa argumentačne sťažovateľka dovoláva, má nepochybne aj dôsledky na základné právo na zákonného sudcu (čl. 48 ods. 1 ústavy). Z ústavného príkazu, že „nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi“, vyplýva, že nerešpektovanie zákona, v akom zložení má byť vec rozhodovaná, predstavuje vo svojich dôsledkoch porušenie čl. 48 ods. 1 ústavy (m. m. II. ÚS 332/2018).

25. Ústavný súd už rovnako judikoval, že pri splnení konkrétnych podmienok [vysoká miera určitosti objektívne stanoviť, že určitý právny názor je odlišný od právneho názoru, ktorý už bol vyjadrený v rozhodnutí iného senátu najvyššieho súdu (i), právny názor sa bezprostredne týka právnej pozície sporovej strany (ii) a o veci má rozhodnúť súd odlišne obsadený – veľký senát (iii)] má dovolateľ na základe § 48 ods. 1 CSP subjektívne právo na rozhodnutie veľkým senátom (III. ÚS 46/2020).

26. Ústavný súd, konfrontujúc izolovane argumentáciu sťažovateľky obsiahnutú v podstatnom v bodoch 6 a 10 tohto uznesenia, v tejto časti rozhodnutia konštatuje jej rozpornosť, a tým aj nekoherentnosť. V ústavnej sťažnosti totiž sťažovateľka považuje napadnuté uznesenie najvyššieho

súdu za arbitrárne, keďže sa zaoberá posúdením právnej otázky povinnosti konkretizácie splátky, pre ktorú veriteľ realizuje výzvu na zaplatenie, ktorá nebola riešená v rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré bolo napadnuté dovolaním (bod 6 tohto uznesenia), a zároveň argumentuje, že v posúdení tejto právnej otázky dovolacím súdom (aj keď nebola základom rozhodnutia odvolacieho súdu) došlo k odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (bod 10 tohto uznesenia). Pokiaľ sťažovateľka vychádza z toho, že právna otázka konkretizácie splátky, ktorú riešil dovolací súd v jej veci, nebola podstatnou otázkou, na ktorej odvolací súd založil svoje rozhodnutie, potom zjavne chýba logický dôvod, pre ktorý by sa mal zároveň riešiť prípadný odklon pri posúdení právnej otázky, keď na jej podklade rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo založené. Chýba tu zjavne *ratio* odpovede na právnu otázku, na ktorej nie je rozhodnutie odvolacieho súdu dovolaním napadnuté ani založené.

27. V okolnostiach prejednávanej veci, poukazujúc na predbežné závery vyslovené ústavným súdom, ktorými sa stotožnil s námietkou sťažovateľky, že podstatným pre rozhodnutie odvolacieho súdu bolo posúdenie časovej limitácie uplatnenia práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka, nie je *prima facie* splnená podmienka, že právny názor týkajúci sa konkretizácie splátky sa týka právnej pozície sťažovateľky. Je totiž vylúčené, aby prípadné rozhodnutie o právnej otázke (ne)existencie konkretizácie splátky mohlo ovplyvniť pozíciu sťažovateľky vo vzťahu k otázke, na ktorej bolo založené rozhodnutie odvolacieho súdu s konečnou platnosťou, a to k otázke časovej limitácie uplatnenia práva na predčasné splatenie úveru. Inak povedané, odpoveď na otázku týkajúcu sa konkretizácie splátky nebola podstatná v preskúmvanej veci, pretože od nej nezáviselo posúdenie odvolacím súdom.

28. Už na prvý pohľad je preto zrejmé, že k porušeniu základného práva na zákonného sudcu vo vzťahu k sťažovateľke dôjsť nemohlo, čo je dôvod, pre ktorý ústavnú sťažnosť v relevantnej časti ústavný súd odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

29. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky uvedených v ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. februára 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu